

Maria Sevilla Paris (Badalona, 1990). Creix tan de biaix i perifèrica com pot a Bufalà: ben als afores, ben limítrof. Decreix l'adolescència escoltant grunge, punk, thrash, i descobrint l'escalf coent de la literatura. S'hi engresca. Fa Filologia Catalana a la Universitat de Barcelona. Després, comença una tesi doctoral (en curs) sobre *La passió segons Renée Vivien*, de Maria-Mercè Marçal, i és a partir d'aquí —i de Rodoreda, Blai Bonet, *Poeta en Nueva York*, Alejandra Pizarnik, els forats de Sade o l'insomni de Maria Cabrera— que tanta perifèria i tanta desacceleració post-humana li resulten, finalment, discibles. L'any 2015 veu la llum el seu primer poemari, *Dents de polpa* (AdiA Edicions), guardonat amb el XXX Premi Bernat Vidal i Tomàs, i l'any 2017 guanya el Miquel Àngel Riera de Manacor amb el seu segon poemari, *Kalàixnikov* (Món de Llibres). La seva poesia ha estat traduïda al castellà, a l'anglès, al croat i al turc. La seva poesia és dita amb dents i saliva i paladar als recitals en què, regularment, participa per tal de mantenir viu —i a tot volum— el rampell subversiu i radicalment estràbic de la paraula en vers.

TERRAL

No és de matinada si no acabo al Kentucky
pidolant. Un glop. Si no s'assequen les voreres.
No és de matinada si no sento que no sóc
jo ja mai més. Com si tu i la teva ombra, i boca seca.
No és de matinada si no pixo de puntetes al lavabo,
i m'esquitxo. Se me'n fot. I no m'eixugo.
No és de matinada... no pot ser si no m'hi pixo
i si no sóc la teva puta, boca seca. I no m'eixugo...
i no m'eixugo. Se me'n fot. S'eixuguen soles les voreres
amb el vent que ve de dins i deshidrata. Em deshidrata
(boca seca. La ressaca. Aquest vent que ve de dins:
Arc del teatre, de l'Est, Nou de la Rambla, el terral glaça).
I les voreres, assecant-se. I la disfàsia alcoholitzada
d'una puta. Que sóc jo.

Que sap que
no és de matinada si no acaba al Kentucky
pidolant. Un glop. O pidolant saber-se carn
de la teva ombra. Pidolant. Només un gest teu
vincladís fent-se glaçó de whisky ranci
en got de tub a la vorera. Abandonat.
Com si mai, com si no fos. Ressecant-se
amb el pixum que ve d'aquella cantonada
on hi ha vint cèntims. Rebutjats.
Que ningú almoïna.

De *Dents de polpa* (AdiA Edicions, 2015)

Maria Sevilla Paris

I LA CULPA

Llépol del patir que et fa ser meu.
Volia dir-te que no ho sento. Tampoc
no es penedeixen les gavines
quan estripen el mutisme de la nit
xisclant la por. La bogeria. La que em torna
encara llépol del patir que et fa ser meu.
Llépol. De la culpa. De saber-me
tot el front esgarrinxat. De ser gavina
i d'esquinçar la salabor de matinada
omplint la bretxa amb la buidor
que fa surar les boies. De nit.
Quan tot és negre i jo sóc
llépol del patir que et fa ser meu.
Volia dir-te que no ho sento. Tampoc
no es penedeixen les gavines
ni les boies ni la mar quan són immenses
i em fan mal. Quan me les miro. Quan sé
que són immenses. I em fan mal.
Per això
 he de dir-te que sóc
llépol, al final, de fer-te mal
i ser-te mal, com a única manera
que jo sé
de fer-me mal i redimir-me,
així,
 tot l'immens amor que et tinc.

De Dents de polpa (AdiA Edicions, 2015)

BLEU, SAIGNANT, À POINT, BIEN CUIT

Crua. Estic viva, però crua. La meva
carn elàstica me la imagino blana i
llenegosa entre les dents. Poc digestiva.
I mentidera. La sang me l'afiguro fent-se
rosa barrejant-se amb guarniments de base
làctica. Lliscosa. Lletosa entre les dents i
mentidera. La pleura: no sé on és.
El pàncrees: no sé on és. La melsa:
no sé on és. Potser fa sucs i és
mentidera com la dona del mercat
prometent-me el tall més tendre. I jo tan
crua. Estic viva, però crua. La meva

Maria Sevilla Paris

pell elàstica. La meva fractura vertebral.
Els meus esfínters. La meva obertura:
em paralitzen. Me'ls imagino blans i
llenegant entre les dents. Poc digestius.
I mentiders. —Cinquanta quilograms de carn
sisplau i me la posa ben fineta. Me la talla
ben arran del precipici. Ben al límit del
vertigen vascular:

el meu ventre és
un avenc. Potser fa sucs i és
mentider com déu cuinant-te la carn
crua. Estàs viva. Repugnant. I crua.

De *Kalàixnikov* (Món de Llibres, 2017)

IT FOLLOWS

Ens trobarem, amor, a l'angle mort dels miralls retrovisors, i floriran incendis virginals per regalar-nos el tall més tendre de la por. Jo duré un congost partint-me de la gola als genitals i tu podràs conduir tota la corba del meu cos fins a l'abisme adolescent del meu desig dentat. La nit: serà tan fonda com el fred als orfenats. La nit: serà tan alta com el crit dels meus mugrons. La nit: serà tan densa com la sang regalimant cal·ligrafies que escriuran els nostres noms contra l'asfalt. Contra l'eterna joventut del parabrises, amor! Ens trobarem a l'angle mort dels miralls retrovisors, i collirem els somnis escapçats de motoristes degollant la mitjana de la por. La impotència no serà sinó la còpula impossible de les línies paral·leles sobre el pla. L'autopista serà una projecció de ketamina deformant distàncies i horitzons. La matinada: una quimera innocent de salvació. Les meves cuixes: la mordassa expiatòria dels coiots. El nostre impacte no farà sinó l'exacta trajectòria desviada de les teves ereccions, i escriurem els nostres noms contra l'asfalt. Contra l'eterna joventut del parabrises, amor! Ens trobarem a l'angle mort dels miralls retrovisors, i collirem els somnis fermentats de cadàvers desmembrant la cuneta de la por. Jo seré el càncer nocturn. Jo seré el siamès malvat. Seré Texas oxidada mutilant la humanitat. Seré la sida. Seré el darrer desastre nuclear i seré els ulls mirant Sodoma, seré els ulls sense parpelles profanant la teva boca. Seré el suc de l'indiscible ejaculant-te el caos a sobre i seré: la mirada reculant la traça dels teus òrgans escrivint els nostres noms contra l'asfalt. Contra l'eterna joventut del parabrises, amor! Ens trobarem a l'angle mort dels miralls retrovisors, i floriran incendis virginals per regalar-nos el tall més tendre de la por.

De *Kalàixnikov* (Món de Llibres, 2017)

Maria Sevilla Paris

NOCTURN TORÇOR

$P = M \omega$

Rotor central. Decret del moviment sobre un sol eix ensinistrat. Ocells malalts sobrevolant la nit més bòrnia a cop de sutze. Negre porra. La nit carn, rotor central. I transmissió cap a un mateix control rapaç de blau patrulla. Canvi i fora. La nit crits emmordassats. La nit més pell de carn eixuta despenjada dels balcons abanderats. Nocturns metralla de canilla uniformada a cop de sutze. La nit carn sotjant la carn de negre porra. Blau patrulla.

Eixordadissa a combustió i trenc d'aldarull, rotor de cua. Perifèria en moviment dels motors fuga. L'eix tombant la vertical d'ocells malalts sobrevolant la nit més bòrnia a cop de sutze. Negre porra. La nit carn, rotor de cua. I transmissió cap a un moment torçor d'atzur, ciutat tossuda, pivotant cap a la nit dels balcons bords. La nit desordre. Nit curulla de mans àcrates. La nit dels somnis bords. Nocturns metralla d'avalot. La nit més carn. La nit més bruixa.

1 d'octubre de 2017, Barcelona
[inèdit]